

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Ε΄.

Η ΠΥΡΡΙΤΙΣ.

Γνώμη επικρατεῖ πανταχοῦ ὅτι τὴν πυρίτιδα ἀνεκάλυψεν ἐμπειρότατος μοναχὸς, ὁ Ρογέρος Βάκων, ζῶν κατὰ τὸν ΙΓ΄ αἰῶνα. Ἡ ἰδέα ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή. Εἰς οὐδένα ἀποκλειστικῶς δύναται ν' ἀποδοθῆ ἢ τῆς πυρίτιδος ἀνακάλυψις.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τὰ εὐφλεκτα μίγματα ἦσαν ἐν χρήσει ὡς μέσα προσβολῆς ἢ ὑπερασπίσεως ἐν τε τῇ Δύσει καὶ τῇ Ἀνατολῇ. Ἰδίως ὅμως εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀσίας, ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς μάχαις εὐφλεκτα μίγματα, ἅπερ τελειοποιηθέντα μετὰ παρέλευσιν αἰῶνων, παρήγαγον τὴν σημερινὴν πυρίτιδα.

Ἡ Ἀσία παράγει ἀφθόνως διαφόρους εὐφλέκτους ὕλας, ἐν αἷς τὴν νάφθαν, ἄσφαλτον, πετρέλαιον κλπ. Ἀναμιγνύοντες τὰς οὐσίας ταύτας μετὰ πησάσφαλτον καὶ μετὰ παχέα ἔλαια, κατάρθωσαν οἱ Σῖναι, οἱ Ἰνδοὶ, οἱ Μογγόλοι τὰ σχήματα τίσωσιν ὕλας, ἐχούσας τὴν ιδιότητα

νὰ προσκολλῶνται εἰς τ' ἀντικείμενα καθ' ὧν ἐρρίπτοντο. Κατὰ τὸν ΣΤ΄ αἰῶνα τὰ εὐφλεκτα ταῦτα μίγματα, ὧν ἡ πρώτη ἀνακάλυψις καλύπτεται ὑπὸ τοῦ σκότους τῶν αἰῶνων, εἰσῆχθησαν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ὀφείλουσι τὴν γνῶσιν τῶν μιγμάτων τούτων, κληθέντων ἔκτοτε ὑγρὸν πῦρ εἰς Σύρον ἀρχιτέκτονα ὀνόματι Καλλίνικον.

Τὸ ὑγρὸν πῦρ ἀπέχετο πολὺ τοῦ νὰ ἔχη τὸν θαυμάσιον ἐκείνον βαθμὸν τῆς καυστικῆς ἐνεργείας, ὃν ἱστορικοὶ τινες τῷ ἀπέδωκαν. Ἦτο αὐτὸ μᾶλλον μέσον πρὸς διασπορὰν τρόμου εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, παρά ἐπιθετικὸν καὶ τρομερὸν ὄπλον.

Γινώσκωμεν σήμερον ἀκριβῶς οἷα ἦν ἡ σύνθεσις τοῦ ὑγροῦ πυρός. Ἦτο μίγμα ἐλαίου, νάφθας, πησάσφαλτου, ρητίνης, φυτικῶν καὶ παχέων ἐλαίων, ἐξηραμένων χυμῶν φυτῶν τινων, καὶ κόνεως καυστικῶν τινων μετάλλων. Τὸ νίτρον δὲν προσετίθετο εἰσέτι εἰς τὴν σύνθεσιν

τοῦ ὑγροῦ πυρός κατά τοὺς πρώτους χρόνους τῆς χρήσεως αὐτοῦ.

Τὸ πῦρ τοῦτο, κληθὲν καὶ Ἑλλη-νικὸν πῦρ, ἐρρίπτετο διὰ βελοστάσεων ἢ βαλλιστρίδων πρὸς πυρπόλησιν ξυλίνων τειχῶν καὶ ἔργων ὑπερασπίσεως ἄλλων. Εἰς τὰς ναυμαχίας, πυρπολικά, πλήρη τῆς καυστικῆς ταύτης οὐσίας, φερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἔβαλλον πῦρ εἰς τὰ πλευρὰ ἐχθρικών πλοίων. Κάποτε τὸ ὑγρὸν πῦρ ἐρρίπτετο διὰ χαλκίνων σωλήνων, ἐστηριγμένων ἐπὶ τῆς πύρας τῶν πλοίων· ἐν ταῖς πεζομαχίαις σπανίως ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ, εἰμῆ, ὡς προεῖρηται, ὡς μέσου ἐκπλήξεως καὶ τρόμου τοῦ ἐχθροῦ.

Διὰ τοῦ ὑγροῦ πυρός οἱ Βυζαντινοὶ ἤρασαν πολλές ναυτικές νίκας ἀπὸ τοῦ 9^{ου} αἰῶνος μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν σταυροφόρων (1204). Μετὰ τὴν ἄλωσιν ταύτην, ἡ γνῶσις τοῦ ὑγροῦ πυρός διεδόθη παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ σύνθεσις τοῦ πυρός τούτου ἐτελειοποιήθη. Εἰσήχθη τὸ νίτρον (νιτρικὴ πότασσα ἢ σόδα). Οἱ Σῖναι ἐγνώρισαν πρῶτως τὸ ἄλας τοῦτο, ὅπερ φλέγεται ἐπὶ τῶν καιομένων ἀνθράκων, καὶ κάμνει αὐτοῦς νὰ ἀναδίδωσι ζωηρὰν λαμπρότητα. Τὸ ἄλας τοῦτο ὑπάρχει ἐν Σινικῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἐτοιμον, σχηματίζον ἐπ' αὐτοῦ ἐξανθήματα. Ἄρκει νὰ συλλέξη τις χοῦν πλήρη νίτρον, νὰ διαλύσῃ αὐτὸν εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ καὶ νὰ ἐξατμίσῃ τὴν διάλυσιν ταύτην, ἵνα

ἐπιτύχῃ τὸ νίτρον, ἀκάθαρτον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν νὰ φλέγηται καὶ νὰ ἐρεθίζῃ δραστηρίως τὴν καθῆσιν τῶν φλογιστικῶν οὐσιῶν. Προσθέτοντες ἐν ἀναλογία καταλλήλῳ τὸ ἀκάθαρτον τοῦτο νίτρον εἰς τὰς φλογιστικὰς οὐσίας οἱ Σῖναι, ἠΐξῃσαν μεγάλως τὴν δραστηριότητα αὐτῶν καὶ τὸ ὑγρὸν πῦρ ἔλαβε νέον βαθμὸν δυνάμεως.

Οἱ Ἀραβες ἔλαβον παρὰ τῶν Σινῶν τὴν ἰδέαν τοῦ νίτρον, ἀλλ' ἀγνοεῖται κατὰ ποῖαν ἐποχὴν.

Οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνες δὲν εἶχον μεταχειρισθῆ, ὡς εἶδομεν, τὸ ὑγρὸν πῦρ ἢ μόνον ἐν ταῖς ναυμαχίαις. Οἱ Ἀραβες ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτοῦ ἰδίως ἐν ταῖς πεζομαχίαις καὶ ταῖς πολιορκίαις. Οἱ Σαρακηνοὶ εἶχον μηχανὰς ἐμμόχλους καὶ ἐνσφενδόνας, δι' ὧν ἐτόξευον αὐτὰ κατὰ τῶν πύργων καὶ ξυλίνων τειχῶν, ἅπερ ἤθελον νὰ πυρπολήσωσιν. Εἰς τὰς ἐκ τοῦ συζάδην μάχας εἶχον τὰς βαλλιστρίδας με πύργους, τὰ πυροβόλα βέλη, τὰς πυρίνους λόγχας. Τὸ ὄνομα τῶν ὀργάνων τούτων καταδεικνύει ἀρκούντως τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Εἰς τοὺς κατὰ τῶν χριστιανῶν πολέμους τῶν οἱ Σαρακηνοὶ μετεχειρίζοντο περρα ντήρια ρόπαλα, ἅπερ θραυόμενα ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ, ἐκάλυπτον αὐτὸν πυρός. Ἰππεῖς ἔφερον μετ' ἑαυτῶν ὑέλινα ἀγγεῖα πλήρη τοῦ πυρπολικοῦ τούτου μίγματος. Τὸ ἄκρον τῆς ὑέλου ἦν ἠλειμμένον με θεῖον· ἐν δεδομένη στιγμῇ ἀνήπτετο τὸ θεῖον, τὸ δ' ἀγγεῖον, πίπτον, ἐθραύετο καὶ ὁ ἵππος μετὰ τοῦ ἵππέως, περικυκλούμενου ὑπὸ

φλογῶν, διέχεε τρέχων τὸν τρόπον ἐν ταῖς ἐχθρिकाῖς φάλαγξι.

Οἱ σταυροφόροι, οἵτινες μόνον διὰ τοῦ σιδήρου ἐγένωσκον νὰ πολεμῶσιν, ἐκυριεύοντο ὑπὸ δέους βλέποντες τὰ ὄπλα τῶν φλεγόμενα ὑπὸ τοῦ ραντιστηρίου ροπάλου καὶ τῶν πυρίνων λογχῶν τῶν ἀπίστων. Ὁ ἱστορικὸς Γιοαμβίλ, ὅστις συνεπολέμει μετὰ τῶν σταυροφόρων, ἀφῆκεν ἡμῖν μαρτυρίας περὶ τῆς βαθείας ἐντυπώσεως ἣν προὔξενουν τοῖς Εὐρωπαίοις τὰ ἀσυνήθη ταῦτα ὄπλα.

Δι' ἀσχυρίσθησάν τινες ὅτι τὸ ὑγρὸν πῦρ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σβεσθῇ ἐν τῷ ὕδατι. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ψευδές.

Οἱ Ἀραβες προσθέταντες τὸ νίτρον εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὑγροῦ πυρός, συνέθεσαν πρῶτοι μίγμα ὅλως ἀνάλογον μετὰ τὴν σημερινὴν πυρίτιδα. Κατὰ τὸν 14^{ον} αἰῶνα, καθ' ὃν αἰχημικαὶ γνῶσις εἶχον προοδεύσει παρὰ τοῖς Ἀραβῶν, οὗτοι ἐκαθάρισαν τὸ νίτρον καὶ ἀπεγύμνωσαν αὐτὸ τῶν ξένων οὐσιῶν, οἵτινες ἐβράδυνον τὴν κατάφλεξίν του. Οὕτω κεκαθαρμένον τὸ νίτρον προσετέθη τῷ θεῖῳ καὶ τῷ ἀνθρακί, καὶ παρέσχε μίγμα, οὗ ἡ καθῆσις ἐγένετο ὀρμητικῶς, καὶ ἡ ταχεία ἐκτασις τῶν σχηματιζομένων αερίων διὰ τῆς καύσεως ταύτης, ἠδύνατο νὰ ρίπτῃ σφαῖραν. Ἦτο ὅμως τὸ νίτρον οὐχὶ τόσῳ καθαρὸν ἔτι, ὥστε νὰ δώσῃ εἰς τὴν πυρίτιδα ἱκανὴν δύναμιν. Ὅθεν κατὰ τὸν 14^{ον} αἰῶνα ἐχρησίμειεν ἡ πυρίτις εἰς τὸ νὰ ρίπτωνται μεγάλοι λίθοι, θλίβοντες διὰ τοῦ βάρους τὰς οἰκοδομὰς καὶ τοὺς προμαχῶνας τῶν πολιορκουμένων πόλεων. Τὰ πρῶτα ταῦτα πυρο-

βόλα, ἐκλήθησαν βομβάρδαι, ἤτοι λιθοβόλα. Τὰ λιθοβόλα ταῦτα ἐχρησίμειον συγχρόνως καὶ πρὸς ἐκτόξευσιν τοῦ ὑγροῦ πυρός, ὅπερ ἔτι δὲν ἐγκατελείφθη.

Κατὰ τὸ 1325 ὁ Γομφαλονιέρος καὶ οἱ 12 ἀγαθοὶ ἄνδρες τῆς Φλωρεντίας (οἱ ἄρχοντες), διώριζον δύο ὑπαλλήλους πρὸς ἐπιτήρησιν τῆς κατασκευῆς πυροβόλων καὶ σιδηρῶν σφαιρῶν διὰ ὑπεράσπισιν τῶν φρουρίων καὶ κωμῶν τῆς δημοκρατίας. Ἄρα ἐν Ἰταλίᾳ ἐγένετο κατὰ πρῶτον χρῆσις τοῦ πυροβόλου.

Ἐν Γαλλίᾳ ἐποίησαντο χρῆσιν τῆς πυρίτιδος κατὰ πρῶτον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Καμπραίας κατὰ τὸ 1339.

Μετὰ τοὺς Γάλλους μετεχειρίσθησαν αὐτὴν οἱ Ἀγγλοὶ ἐν τῇ μάχῃ πρῶτον τῆς Κρεσῆς, τῷ 1346, καθ' ἣν ἔφερον τρία πυροβόλα, ρίπτοντα μικρὰς σιδηρὰς σφαίρας. Μετ' ὀλίγον πάντα τῆς Εὐρώπης τὰ ἔθνη παρεδέχθησαν τὴν πυρίτιδα.

Τὸ πυροβόλον μετ' ὀλίγον δὲν ἐβρόντα πλέον μόνον κατὰ τειχῶν καὶ προμαχῶνων, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτῶν τῶν πολεμιστῶν. Ἐφάνη ὅθεν ἡ χρῆσις αὐτῆς ὡς ἀπιστία εἰς τοὺς πολεμιστὰς τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἀπεστρέφοντο ὄργανον δι' οὗ μηδαμινὸς ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ φωνεύσῃ ἀτρόμητον πολεμιστὴν.

Ἐν Ἰταλίᾳ Σύνδοδος ἀπηγόρευσε ὅθεν τὰς φονικὰς καὶ ἀπαρεσκόουσας τῷ θεῷ ταύτας μηχανὰς. Οἱ Γερμανοὶ πυροβολισταὶ ὤφειλον νὰ ὀρκίζωνται ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶσι τὰ πυροβόλα πρὸς ἐξολόθρευσιν ἀνθρώπων.

Μετά την επιτυχίαν όμως των Ἀγγλων ἐν Κρεσῆ, οἱ εὐγενεῖς οὗτοι δισταγμοὶ ἐξέλιπον καὶ τὰ πυροβόλα ἦσαν ἐν χρήσει καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

Ἐπὶ τῶν πλοίων ἐφάνησαν τὰ πυροβόλα κατὰ πρῶτον τῷ 1380.

Εἰς τὸν Βερτόλδον Σχβάρτς, μοναχὸν σχοινοφόρον τῆς Φριβούργης, ἀνήκει ἡ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν χυνομένων κανονίων ἐκ κράματος μολύβδου καὶ κασσιτέρου. Εἰς αὐτὸν ἀπεδόθη καὶ ἡ τῆς πυρίτιδος ἀνακάλυψις, ἀλλ' ἐσφαλμένως. Τοῖς Ἑνετοῖς ἐκοινοποίησεν ὁ Σχβάρτς τὴν ἀνακάλυψίν του, καὶ οὗτοι μετεχειρίσθησαν τὰ νέα ταῦτα πυροβόλα ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Κιότσας.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἐξάγεται ὅτι ἡ πυρίτις δὲν εἶναι ἔργον ἐνός καὶ μόνοι ἐφευρέτου. Μακρὰ σειρά τελειοποιήσεως τῶν καυστικῶν οὐσιῶν ἔφερε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῆς.

Διατί δὲ ἡ πυρίτις πυρσοκροτεῖ;

Αὕτη εἶναι μίγμα χρωστοῦν τὴν ἐκταντικὴν αὐτοῦ δυνάμιν καὶ τὴν ιδιότητά τοῦ ρίπτειν μακρὰν τὴν σφαῖραν εἰς τὴν αἰφνίδιον μεταβολὴν τῆς εἰς ἀέριον, κατέχον σημαντικὸν χῶρον καὶ διαστελλόμενον ἐπὶ πλεόν διὰ τῆς θερμότητος.

Τὸ θεῖον, ὁ ἀνθραξ καὶ τὸ νίτρον εἰσὶν οὐσίαι στερεαί. Κατὰ τὴν καυσίν, τὴν προερχομένην ἐκ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ παραχωρουμένου ὑπὸ τοῦ νίτρον εἰς τὸν ἀνθρακα καὶ τὸ θεῖον, παράγεται ἀνθρακικὸν δξύ καὶ νιτρογόνον. Ἡ παραγωγὴ τῶν ἀερίων τούτων ἐστὶ ταχίστη. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα καύσις ἀναπτύσσει θερμότητα, ἡ θερμότης αὕτη ἐκτείνει μεγάλως τὰ ἐκ τῆς καταφλέξεως τῆς

πυρίτιδος προερχόμενα ἀέρια. Οὕτως ἐγνώσθη ὅτι μία λίτρα πυρίτιδος ἀνάπτουσα δίδει 8,000 λίτρας ἀερίου. Ἡ αἰφνιδία αὕτη μεταβολὴ τῆς πυρίτιδος εἰς ἀέριον, κατέχον μέγαν ὄγκον, παράγει τῆς ἐκπυρσοροτήσεως τὴν δύναμιν.

K.....

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Πάντες γινώσκουσι τί ἐστὶν ἄνεμος. Εἶναι μεταφορὰ ἀέρος ἀπὸ ἐνός μέρους εἰς ἄλλο. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ὀρηκτικοῦ τῆς μεταφορᾶς ταύτης, εἶναι καὶ ὁ ἄνεμος σφοδρός.

Πόθεν ὅμως ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀνέμου; Ὁ ἄνθρωπος ζητεῖ νὰ εὐρίσκη τὴν αἰτίαν, καὶ τοῦτο πράττει ἡ ἐπιστήμη, ὅπως γνωσθεῖσης αὐτῆς, ἐξαχθῶσι χρήσιμα καὶ ἐπωφελῆ διὰ τὸν βίον συμπεράσματα.

Ὁ ἄνεμος προέρχεται ἀπὸ τὸ ἄνισον τῆς θερμοκρατίας δύο ὄγκων ἀέρος. Ὑποθέσομεν ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τόπου τινος θερμαίνεται. Τὰ μόρια τῆς ἀτμόσφαιρας ταύτης, θερμαινόμενα, ἀποκτῶσι δυνάμιν διασταλτικὴν καὶ ἀνέρχονται πρὸς τὰ ὕψη, διότι διασταλέντα, κατήντησαν ἥττον πυκνά καὶ ἐπομένως ἐλαφρότερα. Τὰ μόρια ταῦτα ἀφίνουσι χῶρον κενόν ἐν τῇ ἀτμόσφαιρᾳ, ἐπομένως ὁ ψυχρὸς παρακείμενος ἀὴρ ὀρμαῖ, ὅπως καταλάβῃ τὸ κενὸν μέρος. Ἀλλ' ὁ ὀρμήσας οὗτος ἀὴρ ἀφίνει πάλιν κενόν· ὁ δ' ὡς προεῖρηται θερμὸς ἀὴρ ἀνελθὼν ψύχεται καὶ ἐπαναπίπτει εἰς τὸ κενὸν μέρος, ὅπερ ἀφῆκεν ὁ ψυχρὸς ἀὴρ, ὅπως τὸ πληρώσῃ. Οὕτως ἔχομεν δύο ρεύματα ἀέρος· τὸ ἐν ψυχρὸν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ ἔτερον θερμὸν πρὸς τὰ ἄνω ρεύματα ὅμως ἀντίθετα. Τοῦντεῦθεν ὁ ἄνεμος.

Τὴν ὑπαρξίν δὲ τῶν δύο τούτων ρευμάτων εὐκόλως δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν. Ἐκλέγομεν δύο δωμάτια, ἐν ψυχρὸν καὶ ἕτερον θερμὸν.

Ἀνοίγομεν συγκοινωνοῦσαν θύραν καὶ ἐξώμεν ρεῦμα ψυχρὸν χαμηλότερον (τὸ ὄρμουν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ εἰς τὸ θερμὸν δωμάτιον) καὶ ρεῦμα ὑψηλότερον θερμὸν (τὸ ὄρμουν ἀπὸ τοῦ θερμοῦ δωματίου εἰς τὸ ψυχρὸν.) Τῷ ὄντι, θέτοντες λαμπάδα ἀνημμένην εἰς τὸ κατώτερον τῆς θύρας μέρος, θὰ ἴδωμεν τὴν φλόγα κλίνουσαν πρὸς τὸ θερμὸν δωμάτιον· τιθέμενοι δὲ αὐτὴν εἰς τὸ ἀνώτερον τῆς θύρας μέρος, θὰ ἴδωμεν αὐτὴν ἀποκλίνουσαν πρὸς τὸ ψυχρὸν.

Εἶδομεν λοιπὸν ὅτι ὁ ἄνεμος γεννᾶται ἐκ τῆς διαφορᾶς θερμοκρασίας δύο ὄγκων ἀέρος. Τίνα δὲ εἰσὶ τὰ αἴτια, ὧν ἕνεκα ἐπέρχεται ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς ἀτμόσφαιρας; Τὰ αἴτια ταῦτα εἰσὶ τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ μετέβασις ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν νύκτα καὶ τ' ἀνάπαλιν.
2. Αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ ἐδάφους.
4. Ἡ ἠλεκτρικὴ τῆς ἀτμόσφαιρας κατάστασις.
5. Ἡ θέσις ἐκάστου τόπου ἐν τῷ γεωγραφικῷ πλάτῃ.
6. Ἀλλὰ διάφορα αἴτια.

Πάντες γινώσκουσι τί ἐστὶ γεωγραφικὸν πλάτος. Ἄν ὅμως περαίνοντες τὴν σύντομον ταύτην διατριβὴν μας, ὑπομνήσωμεν τὰ περὶ αὐτοῦ δὲν θὰ δυσαρεστηθῶσιν οἱ ἀναγνώσταί μας.

Ἡ γῆ εἶναι κατὰ τοὺς πόλους πεπεσμένη· παρουσιάζει δὲ, ἐν τῷ ἰσημερινῷ ἰδίως, ἐξόγκωσιν τινὰ. Ὁ ἰσημερινὸς λοιπὸν εἶναι ζώνη περιβάλλουσα τὴν σφαῖραν ἡμῶν ἐν τῷ μέρει τῷ μᾶλλον ἐξογκωμένῳ αὐτῆς. Ἐπέθεσαν εἶτα τὴν γῆν τεμνομένην ὑπὸ ἰσῶν παραλλήλων διερχομένων διὰ τοῦ ἰσημερινοῦ. Ὁ ἰσημερινὸς διαιρεῖ τὴν γῆν εἰς δύο ἡμισφαίρια, τὸ βόρειον καὶ νότιον. Οἱ παράλληλοι διαιροῦσι τὴν γῆν ἀντιθέτως καὶ εἰσὶν 180. Οἱ παράλληλοι οὗτοι ἀπέχουσι πλείστορον ἀλλήλων ὅσῳ πλείστορον πλησιάζουσι πρὸς τοὺς πόλους.

Ἡ περιφέρεια τῶν παραλλήλων τούτων καλεῖται πλάτος γεωγραφικόν, εἴτε βόρειον, εἴτε νότιον, ἀναλόγως τοῦ ἡμισφαιρίου ἐφ' οὗ ἡ παράλληλος.

Ἡ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Διήγημα

(Συνέχεια. ἴδε προηγ. ἀριθ.)

— Δέγω, ἐξηκολούθησεν ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας, ὅτι ἐμπιστευόμενος τὴν τύχην τῆς κόρης μου εἰς τὰς χεῖρας ἐνός ἀνθρώπου, θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτός· θέλει τὴν μεταχειρισθῆ ὅπως μέλοι τοῦδε τὴν μετεχειρίσθη ὁ πατὴρ τῆς. Καὶ νὰ μὲν εἶμαι εἰσέτι ὑγιής καὶ δύνamai νὰ ἐργασθῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ πρεῖβη ἡ ἡλικία μου, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πιθανὸν νὰ ἀποθάνω...

— Ἐλα, δέικοφεν αὐτὸν ὁ κ. Βερνάρδος, τί μελαγχολικά πράγματα λέγεις;... Πίστευσόν μοι, θὰ φθάσῃς τὰ ἑκατὸν ἔτη, καὶ θὰ ἴδῃς τέκνα τῶν τέκνων σου, νυμφευμένα καὶ αὐτά.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώτῃ... Ἀλλ' εἶδον πῶς ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος Ἰερώνυμος, ὁ φίλος μου, ἀνεπίστως ἐτελεύτησε καὶ τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον νὰ συμβῇ καί μοι. Βνῶ λοιπὸν ζῶ, φαντάσθητε ἂν δύνamai νὰ βλέπω τὴν κόρην μου σύζυγον ἐνός ἀέργου, ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ ἐβύθιζεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀνέχειαν· φαντάσθητε, σεις κύριέ μου... πόσον θὰ μοὶ κατέβλητε τὴν καρδίαν, ἂν ἀπονήτκων κατέλιπον αὐτὴν σύζυγον τοιοῦτον!... Ἐν ὅσῳ ζῶ θὰ δύνamai νὰ βοηθῶ αὐτὴν, ἀλλ' ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν κυπύρυσσον... ἐν τῷ κοιμητηρίῳ....

— Ἀλλ' ἄφες τὰς θλιβερὰς αὐτὰς ὁμιλίαις! ἐφώνησεν ὁ Προνέτις. Ἐχεις δίκαιον, βέβαια. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκφράζῃς τοιοῦτους φόβους...

— Διατί ὄχι; ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος. Πρὸ ἑτοῦς ὁ Φραγκῆτος οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ νὰ

συχνάζει εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, νὰ σπεύδῃ εἰς τὰς πανηγύρεις, εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν περὶ χωρίων καὶ νὰ σπαταλᾷ χρήματα διὰ παντὸς τρόπου.

Ὁ κ. Βερνάνδος ἤνοιξε πλείυτερον τὸ ὀφθαλμὸς καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Φραγκίσκου, — Τοῦτο εἶναι ἀληθές, τῷ εἶπε· μέχρις ὧρας ἄλλο δὲν πράττεις.

— Ἀπῆλξίσε ν' ἀναλάβῃ τὰ ἔργα τοῦ γεωργοῦ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του. Ἐξεμίσησε τὰ κτήματά του καὶ ἐπεδόθη εἰς τοιαῦτα ἔξοδα, ὥστε τὰ εἰσοδήματά του δὲν τὸν ἀρκοῦσιν. Ἄν δὲ τοιαύτην ἐξακολουθήσῃ ὁδὸν, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς σωτηρίας δι' αὐτόν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἐφώνει ὁ Βερνάνδος, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς.

— Καὶ ἐνθ' ἐγκατέλειπε τὴν γεωργικὴν, ἀφ' ἑτέρου, ἐξηκολούθει ὁ Ἰάκωβος, δὲν ἐπεδόθη εἰς ἄλλο ἔργον· ἄλλως τε μήπως ὑπάρχει ἐν ταῦθα ἔργον ἄλλο; Ἡ ὀκνηρία λοιπὸν τὸν κατέστρεψε, καὶ, ὡς πάντες γινώσκουσιν, αὕτη ἐστίν. . .

— Ἡ μήτηρ πάσης κακίας, προσέθηκεν ὁ Προνέτης.

— Θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἀγαπᾷ τὴν Μαρίαν μου.

— Ὡ! ναι, ὑπέλαβεν ὁ νέος, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐσίγα ἐν θλίψει. Ὡ! ναι, τὴν ἀγαπᾷ ἐμμανῶς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ἀπαίτῳ νὰ ἀλλάξητε τρόπον τοῦ ζῆν.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος εὗτος ἐκτείνας τὴν χεῖρά του ἐν εἶδει χειραψίας. Ναι, μέχρι τοῦδε παρεξέτρεπόμεν, ἀλλ' ὅπως ἀποκτήσω τὴν Μαρίαν, εἰμὶ πρόθυμος τὰ πάντα νὰ πράξω! Πρέπει νὰ μάθητε ὅτι εἰμαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες δταν θέλωσι νὰ πράξωσι τι, τὸ πράττουσι. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ ζήσω ἐφεξῆς ὅπως ἐπιθυμῆτε. Τὸ ὀρκίζομαι μάλιστα, καὶ γινώσκετε ἂν ἔμαι ἐξ

ἐκείνων, οἵτινες παραβιάζουσι τοὺς ὄρκους τῶν. Σεῖς ὅμως μὴ ἀπορρίψητε τὴν αἰτησίαν μου τοῦ νὰ μοὶ δώσητε τὴν Μαρίαν.

Ὁ Προνέτης, ὅστις ἔπαυσε μασσῶν, ὅπως ἀκροασθῆ τοῦ Φραγκίσκου, ἐποίησε ἐκ διαλειμμάτων σημεῖα ἐπιδοκίμασίας διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Βέβαια! εἶπεν ἐπειτα. Ὁ Φραγκίσκος εἶναι νέος ὡς πρέπει. Ὅταν λέγῃ τι, τὸ λέγει. Ἐνα ὄρκον δὲ, . . . διάβητε! δὲν θὰ τὸν ἀθετήσῃ. . . ἔλα. . . τὰ πάντα συνεβιάσθησαν καὶ εὐχαριστοῦμαι πολὺ.

Καὶ στραφεὶς εἶδε τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Ἐχεις λοιπὸν ἄλλην τινὰ παρατήρησιν νὰ προσθέσης; ἠρώτησε. Τὸ προσέλεπε! . . . λέγε λοιπὸν διὰ νὰ ἴδω ἂν θὰ συμφωνήσω μετὰ σοῦ.

— Ἡ ὑπόσχεσις δὲν με ἀρκεῖ, οὐδ' αὐτὸς ὁ ὄρκος. . . ἂν ὑποστηρίξω με τοῦτο, ὅτι σεῖς, Φραγκίσκο, εἶθε ἱκανὸς νὰ παραβιάσῃτε αὐτόν, . . . ἂν ἐπρόκειτο καὶ περὶ ἀπάσης τῆς περιουσίας μου θὰ ἠρκοῦμην εἰς ἀπλήν σας ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῆς τύχης τῆς κόρης μου, ἔχω ἀνάγκην ἀποδείξεων ἐμπράκτων.

— Ἐχει δίκαιον! ἐφώνησεν ὁ Προνέτης. Τὸ εἶχα προειδεῖ· εἰ, τόσῳ σπουδαίαν ὑπόθεσιν ἀπαιτεῖται ἀπόδειξις ἐμπράκτος.

— Τί ἐνοεῖτε με τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος. Ποίας ἀποδείξεις ἀπαιτεῖτε;

— Ἐχει δίκαιον! ἀνέκραξε πάλιν ὁ Προνέτης, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ χαλιναγωγῆσῃ τὴν γλώσσάν του. Θέλει νὰ μάθῃ περὶ τίνος πρόκειται.

— Ἴδου οἱ ὄροι μου, εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος. Σεῖς μοὶ ὑπόσχεσθε ν' ἀλλάξητε βίον. . .

— Καὶ ἐπαναλαμβάνω τὴν ὑπόσχεσιν μου.

— Μίαν στιγμὴν. . . Θέλετε ἀρχίσει νὰ καλλιεργήτε τὰ κτήματά σας ἐν Ἀγίῳ Μαρτίνῳ. Κατ' ἀρχὰς θὰ σὰς βοηθῶ καὶ ἐγὼ, θὰ σὰς ὀδηγῶ. . .

— Ὁ καμῶν ποθεῖτε.

— Θέλετε ἐξοικονομησεὶ ποσὸν τι ὅπως πλε-

ρώσητε τὰ χρέη σας, καὶ δταν μετὰ παρελευσιν ἔτους, πεισθῶ ὅτι ἀφήσατε ὑγίαν εἰς τὴν ὀκνηρίαν, τὰ οἰνοπωλεῖα, τὰς διασχεδάσεις καὶ ὅτι ἐπληρώσατε τὰ χρέη σας, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ἡ Μαρία εἶναι ἰδική σας. Ἄν ὅμως ἐπαναπέσητε εἰς τὰ λάθη σας, ἂν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ βίου σας δὲν εἶναι εὐλοκή, θέλω διαθέσει ἄλλως τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, καὶ δύνασθε ἀπὸ τοῦδε νὰ κλαύσητε, διότι ἀπωλέσατε τὴν Μαρίαν.

Ἐνθ' ὁ Φραγκίσκος ἐσκέπτετο, ὁ Βερνάνδος ἐφώνησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ,

— Ὁραῖα! Ἀμπρά! Ὁμίλησες, Ἰάκωβε, ὡς ἄνθρωπος με φρόνησιν. . . Πιστεύσατέ μου αὐτὸ ἤθελον καὶ ἐγὼ νὰ προτείνω. Δὲν ὑπάρχει ἰδέα καλλιτέρα, καὶ πέπειθα ὅτι ὁ Φραγκίσκος παραδέχεται. . .

— Μάλιστα, εἶπε ζωηρῶς ὁ νέος. Δότε μοι τὴν χεῖρά σας, κ. Ἰάκωβε, καὶ ἄς ἀνταλλάξωμεν τὴν ὑπόσχεσιν μας.

— Ναι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ μάλιστα τοῦ κυρίου μου, ὅστις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς.

— Βέβαια! ἐφώνησεν ὁ Προνέτης, ἀποδίδων σπουδαιότητα εἰς τὸ πρᾶγμα, ἔσομαι μάρτυς. Ὅστις ἐξ ὑμῶν παραβιάσει τοὺς ὄρκους. . . τότε ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι. . . Χαίρω ὅτι ἐσυμβίβασα τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ἄλλος τις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σὰς φέρῃ εἰς τόσῳ καλὴν συνεννόησιν.

Καὶ ἐξῆλθον οἱ τρεῖς φίλοι μας ἐκ τοῦ οἰνοπωλείου, νῦ χαριστημένοι πάντες ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τῆς συνεντεύξεώς των.

Κ'.

Ὁ Φραγκίσκος ἐφάνη πεισθεὶς ἐκ τῶν συμβουλῶν τοῦ Ἰακώβου. Ἐγκατέλειπε τὸ οἰνοπωλεῖον καὶ ἤρξατο ἐργαζόμενος. Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Μαρίαν, τὸν ἐνεθάρρυνεν ὅπως ὑπερβῇ πᾶν πρόσκομμα. Ἡ νεανίς ἀντήμειβεν αὐτόν δι' ἐνὸς μειδιάματος, ὁ Ἰάκωβος δι' ἐνὸς ἐπαίνου, καὶ ἡ Μαγδαληνὴ διὰ μιᾶς προσκλή-

σεως νὰ διέλθωσιν ὁμοῦ τὴν ἐσπέραν. Ὁ Φραγκίσκος ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκόν του, ἐσκέπτετο ὅτι ὁ νέος βίος του τῷ ἦτο ἀρεστότερος τοῦ προηγουμένου. Ὁ δὲ καθ' ὅλα εὐχαριστήμενος, ἂν δὲν τῷ ἐφάνετο μακρὰ ἡ παρέλευσις ὀλοκλήρου ἔτους, καὶ ἂν δὲν ὑπέφερε τὰς καταδιώξεις τοῦ Γρήνδα, ὅστις ἐπιμόνας ἐζήτηε νὰ πληρωθῇ. Ἡ περιουσία του ἐμειώθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις ἐπάρκει εἰς τὴν διατροφήν του· ἀλλ' εἰς τὴν πληρωμὴν χρεῶν; . . . Ὁ Γρήνδας ἔλαβεν ὑποθήκην εἰς τὰ κτήματα τοῦ νεανίου, διὰ δὲ τοῦ ὑπερόγκους τόκους ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ νέα ὁμολογια, αὐξάνοντα ἐκάστοτε τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου.

Ὅταν ὁ νέος ἐφθάνεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀπηλπίζετο. Ὁ Ἰάκωβος τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἂν ἐντὸς τοῦ ἔτους δὲν ἐξώφλει τὰ χρέη του, δὲν θὰ ἐγένετο πλέον λόγος περὶ γάμου. Καὶ ὅμως ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ ἐξοφλήσῃ αὐτὰ, ἀπέπητη! Ὅπως μὴ φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦ ἀπελπισμοῦ σημεῖον, ἐκολακεύετο ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους, ἀφοῦ εἶδε πλήρη ἀπόδειξιν τῆς μεταμελείας του, θὰ συγκατένευεν ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἐξόφλησιν των. Καὶ ἴσως θὰ συνέβαινεν ὅπως ὁ Φραγκίσκος ἐσκέπτετο, ἂν δὲν ἐνεσκηπτε φοβερὰ συμφορὰ εἰς τὴν τέως εὐδαίμονα οἰκογένειαν τῆς Μαρίας. Φαίνεται ὅτι ἡ προφητεία τοῦ Προνέτη περὶ μακροβιότητος τοῦ Ἰακώβου, ἦτο χειρίστος οἰωνός. Μόλις ἐξαμηνίᾳ εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ γνωστῆς συνεντεύξεως, καὶ ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας ἠσθένησε βαρέως.

Ἀφίνομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ φαντασθῇ τὴν λύπην καὶ τὸν ἀπελπισμὸν τῶν δύο ἀτυχῶν γυναικῶν, τῆς συζύγου καὶ κόρης. Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἔλειπε ποσῶς ἐκ τοῦ ὑποστατικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν, ὡς ἔπραττε καὶ ὁ κ. Προνέτης, ὅστις συνέπεσεν ὦν ἐν τῷ χωρίῳ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἀμφοτέροι δὲ προσήνεγκον πᾶσαν ὑπηρεσίαν καὶ βοήθειαν εἰς τὰς δύο δυσ-

τυχεῖς. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ παρηγορίαι αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων γειτόνων δὲν ἤρουν ὅπως κατευνάσσει τὴν λύπην των. Ἰδίως δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιτύχωσι τοῦτο οἱ λόγοι τοῦ Προνέτη, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἐπεθύμουν ν' ἀκούωσι μάλλον κατάρως παρά εὐχάς, καὶ διαβεβαιώσεις ἀτελευτήτους.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, ταῖς ἔλεγε. Γινώσκετε ἂν ἐγὼ λανθάνωμαι εὐκόλως. . . Οὐδέποτε ἐνθυμούμαι νὰ ἐσφαλῶ εἰς τὰς προαισθήσεις μου. Ὁ Ἰάκωβος εἶναι τόσῳ ρωμαλέος, ὥστε θὰ νικῆσῃ τὴν ἀσθένειαν. . . Ὁ Ἰαθὴ καὶ θὰ ζήτῃ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη.

Κατὰ τὴν ἕκτην τῆς ἀσθενείας ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος ἀπεβίωσεν. Αἱ δύο γυναῖκες ἔμεινον ἄνευ προστασίας ἀνδρῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ κ. Προνέτης ἀπέδειξε τότε τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του καὶ τὴν ἀγάπην, ἣν ἠθάνετο διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκμισθωτοῦ του. Ἐβοήθησε τὴν οἰκογένειαν εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς, ἀπετέλεσε μέρος τοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου· ἐπετήρει τὰ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος, καὶ ἐδέχθη νὰ διορισθῇ αὐτὸς μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Μαρίας, ἐπίτροπος τῆς νεάνιδος. Ἀνενώσσε τὴν μίσθωσιν τοῦ ὑποστατικοῦ του ἐπ' ὀνόματι τῆς Μαγδαληνῆς καὶ ἐν γένει ἐφάνη ὡς πατήρ τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνέλαβε λοιπὸν τὴν διεύθυνσιν τοῦ κτήματος, ἔχουσα τὴν Σεβαστιανὸν βοηθόν. Ὁ δὲ Φραγκίσκος; Ἡ παρουσία τοῦ Ἰακώβου ἐχρησίμευεν ὡς φραγμὸς εἰς τὰς παρεκτροπὰς αὐτοῦ· ἀλλ' ὅταν οὗτος ἐπαυσε νὰ ὑπάρχω, ἤρξατο ἀθετῶν τὰς ὑποσχέσεις του. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὁ φόβος τοῦ ν' ἀκούσῃ τὸν Ἰακώβον λέγοντα,

— Κύριε! παρεδίχτας τὰς συμφωνίας μας ἡ Μαρία δὲν εἶναι πλέον διὰ σέ,

τῷ πρᾶξι τὴν δύναμιν ν' ἀντίσταται κατὰ πῶν πειρασμῶν, καὶ ἰδίως κατὰ τῶν σαρκασμῶν

τῶν πρώην φίλων του, οἵτινες τῷ ἔλεγον:

— Φραγκίσκο! κατήντησε; ἄγιος· δὲν ἐλλείπει ἄλλο ἢ νὰ σοὶ ἐγερθῇ καὶ βωμός. Ὁλὲς τῆς κολόγησός σου, καὶ θὰ ἦναι ὠραία ἡ μεταβολὴ στρατιώτου εἰς μοναχόν!

Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβου, ὁ Φραγκίσκος ἤκουε μετὰ περιφρονητικῆς τοῦς σαρκασμοῦς τούτους καὶ παρήρχετο χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν. Μετὰ τινὰς ὅμως μῆνας ἀπὸ τῆς ταφῆς τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, εἰς πρώτην ἐπανάληψιν τῶν σαρκασμῶν, συνεπλάκη. Ἄλλοι παρενόησαν εἰς τὴν συμπλοκὴν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε συμπληρωτικῶς τῶν ἐρισάντων καὶ κέρασμα!

Ἄπαξ θεῖς τὸν πόδα εἰς τὸ οἰνωπώλειον, ἐξηκολούθησε νὰ συχνάζῃ εἰς αὐτό. Ὁ Γρήνδας κατεδίωκε πάντοτε αὐτὸν, καὶ κατώρθωσεν ἐν μετὰ τὸ ἄλλο νὰ καταλάβῃ καὶ τὰ τέσσαρα χωράφια τοῦ Φραγκίσκου, ὅστις ἔσκειν καὶ χρεώτης ὑπολοίπου ὄφρα γκων, ἄπερ ἠγνόει πλέον πῶς ν' ἀποτίσῃ.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Γρήνδας ἦλθε κατὰ τὴν συνθήκην νὰ τὸν παρενοχλήσῃ, ἡ ὄργη τὸν κατέλαβε καὶ,

— Πρὸς Θεοῦ, τῷ εἶπεν, ἄφες με ἤσυχον. . . δὲν δύναμαι πλέον νὰ πληρώσω τίποτε. Πῶς θὰ σὰς πληρώσω; Διὰ τοῦ δέρματός μου; Μὴ τυραννεῖτε οὕτω τοὺς χριστιανούς.

Ὁ τοκογλύφος ἔκαμε μορφασμὸν καὶ,

— Νὰ τυραννῶ; εἶπεν. Οὕτω λοιπὸν καλεῖτε τὸ διάδημα πτωχοῦ γέροντος ἐρχομένου νὰ ζητήσῃ τὰ χρήματά του, ἄπερ κινδυνεύει νὰ χάσῃ, καὶ τὰ ὁποῖα ἀπέκτησε δι' ἰδρωτὸς ἁγίου;

— Ἄγιου! Ἔ;... κατ' ἐμὲ ὁ ἰδρῶς αὐτὸς ὄζει κολάσεως.

— Ἀκούσατέ με, ἐξηκολούθησεν ὁ τοκογλύφος, πειρώμενος νὰ δώσῃ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ χροιάν ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης. Ἡ προθεσμίς τῆς πληρωμῆς παρήλασε καὶ δύναμις νὰ σὰς καταδικάσω εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν τε τόκων καὶ τοῦ κεφαλαίου.

— Καὶ τίνι τρόπῳ θὰ πληρωθῆτε:

— Δὲν τὸ πρᾶττω διως, διότι ἐνδιφερόμαι δι' ὑμᾶς. Ἀλλὰ καὶ σεῖς πρέπει νὰ μὴ ἐπιθυμῆτε νὰ ἀπολέσω τὰ χρήματά μου. Δόσατέ μοι μέρος καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον μοὶ κάμνετε νέαν ὁμολογίαν.

Ὁ Φραγκίσκος ἀντέταξεν ἀρνησιν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὅπως ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν του, τὸ ἐπραξεν. Ὁ Γρήνδας λαβὼν τὸ νέον ὁμολόγημα, ἐθηκεν αὐτὸ ἐντὸς μεγάλου δερματινοῦ χαρτοφυλακίου, καὶ τείνας τὴν χεῖρα τῷ Φραγκίσκῳ, τῷ εἶπε δι' ὕψους φιλικῶν καὶ μετὰ μειδιάματος ἀξίου τοῦ σαρκαστικοῦ στόματός του.

— Ὁ σὰς δώσω καὶ μίαν καλὴν συμβουλήν, καὶ μάλιστα δωρεάν. . . χάριν φιλίας! Ἡ Μαγδαληνὴ ἔχει ὠραία εἰκοσάφραγκα εἰς τὸ κιβώτιόν της, ἔχει ὠραίους σάκκους σίτου εἰς τὰς ἀποθήκας της. Ὁ Ἰακώβος ἀφῆκε πλοῦτη ἰκανὰ εἰς τὴν κόρην του. Ἡ Μαρία δὲν σὰς βλέπει μὲ κακὸν ὄμμα. Νυμφευθῆτέ την καὶ ἔσεσθε πλούσιος. Δύνασθε τότε νὰ πληρώσῃτε πάντα τὰ χρέη σας. Ἐφ' ὅσον ἐξῆ ὁ Ἰακώβος, τὸ πρᾶγμα θ' ἀπέβαινε δύσκολον, ἀλλὰ νῦν ὅτε δὲν ἔμεινον ἢ αἱ γυναῖκες μόνον, σὰς διὰ τῆς τέχνης σας καὶ τῆς βοηθείας τοῦ κ. Προνέτη, δι' ἔδωκε νὰ παρασύρητε εὐκόλως εἰς τὰ σκεδιά σας, τὸ πρᾶγμα δύναται νὰ καταστῇ βέβαιον. Μὴ χάνετε καιρὸν. Ζητήσατε ὀριστικῶς τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας καὶ συζεύχθητε αὐτὴν τάχιστα.

Ἐσκέπετο ὁ Γρήνδας, ὅτι οὕτως οὐ μόνον θὰ ἐπληρόντο τὰ πρᾶγματά του, ἀλλὰ θὰ ἐρόφα καὶ τὴν περιουσίαν ἣν ὁ Ἰακώβος ἀφῆκε τῇ οἰκογενείᾳ του.

Ὁ νεανίας μας ἤκουσε μετὰ δυσαρτείας τὰς συμβουλὰς τοῦ τοκογλύφου. Τῷ εἶπε ὅτι νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν συμφερόντων του καὶ νὰ μὴ ἀναμιγνύηται εἰς τὰ ζένα συμφέροντα· ὅτι συμβουλὰς δὲν τῷ ἐζήτη, καὶ ὅτι ἀνάγκην δὲν εἶχε νὰ τῷ ὑποδείξῃ ἄλλο: τί ὤφειλε νὰ πράξῃ. Ὡς

πρὸς δὲ τὴν Μαρίαν, ἐπόθει, τῷ εἶπε, περὶ αὐτῆς νὰ λαλῶσιν ὀλίγα, ἀλλὰ καλὰ, διότι ἦτο νέα, ἥς δὲν ἔπρεπε νὰ ζητηθῇ ἡ χεῖρ δι' ἀτλοῦν σκοπὸν κερδοσκοπίας.

— Ἔ! δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ὑπέλαθεν ὁ Γρήνδας· ἀλλ' ὅταν καὶ τὸ συμφέρον συμβιβάζεται, εἶναι εἰς καλλίτερον, καὶ ἦναι τρελλὸς ὁ παραβλέπων τὸ ἴδιον συμφέρον. . .

Αἱ λέξεις τοῦ τοκογλύφου ἔφερον τὸ ἀποτελεσματικὸν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Φραγκίσκου. Βεβαίως οὗτος ἠγάπα ἐγκαρδίως τὴν Μαρίαν, ἄνευ ἄλλου πλαγιωτέρου σκοποῦ, ἀλλ' οὐχ ἦττον αἱ σκέψεις τοῦ πιστωτοῦ του δὲν τῷ ἐφάνησαν παράλογοι.

Ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔσθη σκεπτόμενος καὶ λαλῶντος ὑπὸ δύο ἀντιθέτων ἰδεῶν. Νὰ ζητήσῃ ἢ ὄχι τὴν Μαρίαν. Τέλος ἀπεφάσισεν. Ἐβόησε πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν καὶ τῷ εἶπεν ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ζῇ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, ὅτι ἠγάπα πάντοτε τὴν Μαρίαν, καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὁ Ἰακώβος τῷ ὑπεσχέθη τὴν Μαρίαν ἂν ἤλλαξε τρόπον τοῦ ζῆν. Αὐτὸς ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἀποθανόντος. Τὸ ἔτος τῆς δοκιμασίας παρήλασε σχεδόν, καὶ ἐπεθύμει νῦν νὰ μάθῃ ἂν ἡ Μαγδαληνὴ ἦν διατεθειμένη νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Ὁ Μαγδαληνὴ ἀνέκαθεν εἶχε κυρηχθῆ ὑπὲρ τοῦ γάμου τούτου, καὶ ὅταν ὁ ἀτυχὴς Ἰακώβος τῷ εἶπε τί συνεφώνησε μετὰ τοῦ Φραγκίσκου, ἐνέκρινε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν διαγωγὴν τοῦ συζύγου της, οὐδὲν δ' ἄλλο ἐσκέπετο ἢ νὰ συμμορφωθῇ πληρέστατα πρὸς αὐτήν. Περὶ ἐνός μόνου ἀμφίβαλλε, περὶ τῆς μετμελείας τοῦ Φραγκίσκου, καὶ περὶ αὐτῆς ἐζήτησεν ἀποδείξεις, ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ ὠραῖος ὑπαξιωματικὸς, ἄλλην ἀπόδειξιν δὲν εἶχε νὰ προσφέρῃ παρά τὰς διαβεβαιώσεις αὐτοῦ· ἐκ τούτου ἡ συνέντευξις ἐκείνη ἔμεινε ἄνευ συνεπειῶν, ὁ δὲ Φραγκίσκος ἀπῆλθε φροσόμενος

μή ή Μαγδαληνή ανακαλύπτουσα τήν ὑπαρξιν τῶν πολλῶν του χρεῶν, τῷ ἤρνεϊτο ἀμετακλήτως τήν Μαρίαν. Ἄλλ' ὁ νέος εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ μεγάλον προστάτην, τὸν ἔρωτα τῆς Μαρίας. Ἀποταθείς πρὸς αὐτήν, τῇ εἶπεν ὅτι ἤλλαξε τρόπον τοῦ ζῆν, ὅτι ἐφεξῆς θὰ ἦτο ὁ τύπος τῶν φρονίμων συζύγων καὶ καλῶν οἰκογενειάρχων, ὅτι θὰ καθίστα αὐτήν εὐτυχῆ. . . Ποία νεάνις δὲν θὰ ἐπιθετο; Ἡ Μαρία, ἥτις ἡγάπα αὐτὸν ὑπερβαλλόντως, ἐπίστευε πλειότερον πύσης ἄλλης. Διὰ τοῦτο ἐπεχείρησεν αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ πεῖσῃ τὴν μητέρα της ὑπὲρ τοῦ γάμου της. Τῇ εἶπεν ὅτι ὁ Φραγκῆσκος ἦτο πρότυπον καλοῦ συζύγου, ὅτι ἐρχόμενος νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κτήματι τοῦ κ. Προνέτη, ἤθελε βοηθῆν ἐν πολὺ τὰς ἐργασίας των, ὅτι θὰ ἦτο ὁ γάμος αὐτῶν εὐτυχία δι' ἀμφότερας. Οἱ λόγοι τῆς νεάνιδος, ἐπηρέαζον πάντοτε τὴν Μαγδαληνήν, ἀλλ' ὁ Φραγκῆσκος ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ προσλάβῃ ὡς βοηθὸν του καὶ τὸν κ. Προνέτην, κατὰ τὴν ἔσυχουλήν του Γρήνδα.

Ὁ κ. Βερνάρδος ἐδέχθη τὸν νέον διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀγαθότητος.

— Σεῖς εἰσθε, Φραγκῆσκει; Χαίρω ὅτι σὰς βλέπω. Πιστεύσατέ με, πρὸ μικροῦ ἐσκεπτόμην περὶ ὑμῶν καὶ ἔλεγον. Δὲν εἶναι παράξενον νὰ ἔλθῃ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ.

— Τῷ ὄντι, ἐμαντεύσατε. . . ὡς πάντοτε, εἶπεν ὁ νέος, ὅστις ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἐπικινος οὐ τοῦ διὰ τὸν κ. Προνέτην ἦτον ὁ πάντων ἀνώτερος.

— Βέβαια, ὡς πάντοτε! ἐπανελάβε χαρμωσύνως ὁ Προνέτης. Καὶ ἤδη μαντεύω διατὶ ἤλθατε. Θέλετε νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ γάμου τῆς Μαρίας.

— Μάλιστα, κύριε. . . Τὸ ἔτος τῆς δοκιμασίας παρήλθε καὶ ἐπόθουν νῦν νὰ τελέσω τοῦ γάμου.

— Ἔχετε δίκαιον. Πρέπει νὰ ἐπισπεύσωμεν.

— Ἀλλὰ πρὸ παντός ἄλλου διαθήματος ἐσκέφθη νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, ὡς πρὸς ἐκεῖνον

ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς διαιτητῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ μακροῦτου Ἰκώδου.

— Βέβαια. . . ἐχρησίμευσά ὡς διαιτητῆς! . . . Ὅχι μόνον διαιτητῆς, ἀλλὰ. . . καὶ ἐφεύρον τρόπον δι' οὐ σὰς συνεβίβητα. . . τὸ ἐνθυμεῖσθε; . . .

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε.

— Μ' ἐκάμετε διαιτητὴν ἀμφοτέροι. . .

— Ἴσα, ἴσα διὰ τοῦτο εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ ἀποφασίσθη.

— Βέβαια, ἀπόκειται εἰς ἐμέ. . .

— Ἄλλως τε ἐκτός του ὅτι εἶσθε ἀνάδοχος καὶ προστάτης τῆς Μαρίας, ἀλλ' εἰσθε καὶ πατὴρ της σχεδόν, διότι ἀντικατεστήσατε τὸν πατέρα της μετὰ τὸν θάνατόν του.

— Λέγετε καλὰ τοῦτο ἡτοιμαζόμεν νὰ σὰς εἴπω. Ἀντικαθιστῶ τὸν πατέρα της.

— Ὡς κύριος προσέτι τοῦ ὑποστατικοῦ σας, ἔχετε συμφέρον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τῶν ἐκμισθωτῶν σας κατάλληλος διάδοχος τοῦ ἀτυχοῦς Ἰκώδου.

— Ὁρθότατα! Αὐτὸ ἐσκεπτόμην σήμερον τῇ πρώτῃ. Ἀνάγκη ἀνθρώπου ἐν τῷ κτήματί μου. Ἡ καλὴ Μαγδαληνὴ πράττει ὅ,τι δύναιται, ἀλλὰ μία γυνὴ μόνη δὲν ἐπαρκεῖ. . . χούμ! . . . καὶ. . . σεῖς εἰσθε ὁ ἄνθρωπος. . .

— Μάλιστα, κύριε. Εὐχαρίστως θὰ ἐπιληφθῶ τῆς ἐργασίας, ἀπλῆ δὲ καθιστάμενος σύζυγος τῆς Μαρίας καὶ διευθυντῆς τοιοῦτου κτήματος οἷον τὸ ὑμέτερον, θὰ ἴδῃτε πόσον καλῶς, θὰ ἐκτελῶ τὸ καθήκόν μου. Ἔχω τὴν δύναμιν. . .

— Βεβαίως τὴν ἔχετε. . .

— Καὶ περὶ ἐπιμελείας. . . δὲν τὸ λέγω χάριν φιλαυτίας, ἀλλὰ. . .

— Τὴν ἔχετε καὶ αὐτήν. Ὅτι τὰ πάντα θέλουσι θαίνει καλῶς καὶ ἐσόμεθα πάντες εὐχαρηστημένοι. Ἡ Μαρία ἔχει δυσκολίαν νὰ δεχθῇ.

— Τούναντίον μάλιστα. . .

— Ἡ Μαγδαληνὴ μήπως ἀνθίσταται;

— Ὡ! ὄχι! . . . ἀλλὰ μόνον διατάζει. . .

— Ἄν τῇ ἐλέγχατε μίαν μόνην λέξιν. . .

— Τὴν λέγω. . . διατὶ ὄχι! ἀπὸ ὅλα συμ-

ΜΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΣ.

διβάζονται καλῶς. . . Τὴν λέγω, καὶ ἀμέσως μάλιστα τῶρα θὰ λάβω τὸν πῖλόν μου καὶ τὴν βακτηρίαν μου καὶ θὰ τρέξω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν Μαγδαληνήν. Σεῖς ἔλθετε μετὰ ἡμῖσιαν ὄραν καὶ θὰ λάβητε εἰδήσεις καλὰς. Καὶ διὰ νὰ μὴ χάνωμεν καιρὸν προσδιορίζομεν καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου. . . Θὰ ἴδῃτε, θὰ ἴδῃτε ὅτι τὰ πάντα θὰ τελειώσωσι καλῶς.

Ὁ Φραγκῆσκος ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του τῷ καλῷ κ. Προνέτη, ὅστις ἐξετέλεσε τὸν λόγον του, ἦτοι ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν βακτηρίαν του καὶ μετέβη εἰς τὸ ὑποστατικόν του.

ΣΤ'.

Τὸ φθινόπωρον ἤγγιζε πρὸς τὸ τέλος του, ἦτο δηλονότι ἡ αὐτὴ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ διήγησις ἡμῶν ἀρχεται διὰ τῆς συνεντεύξεως τοῦ Μάρζου καὶ τῆς Μαρίας ἐν τῇ πηγῇ.

Ὁ κ. Προνέτης φθὰς εἰς τὸ κτήμα του, εὗρε τὸν Σεβαστιανὸν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς κατοικίας, χαμαὶ καθήμενον, καὶ διὰ σφύρας καθαρίζοντα κάστανα ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ των.

— Σεβαστιανέ! ἐφώνησεν ὁ Προνέτης, τύπτων αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία εἶναι ἐδῶ;

— Πιστεύω, ἀπήντησεν οὗτος, χωρὶς οὐδὲ νὰ κινήθῃ, ὅτι εἶναι ἐδῶ ἂν δὲν ἐξῆλθον.

— Ὡ! τὸ ζῶον! ἀλλὰ τὰς εἶδες ἐφερχομένας;

— Πιστεύω ὅτι ὄχι.

— Λοιπὸν εἶναι ἐδῶ;

— Βέβαια ἐδῶ θὰ ἦναι.

— Σὺκα λοιπὸν καὶ πήγαινε νὰ τὰς καλέσης.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἠγέρθη μετὰ στωϊκότητος καὶ σταματῶν συνεχῶς ὅπως φορῆ τὰ ὑποδήματα, ἄπερ πολλὰκις ἐξέφραγον τῶν ποδῶν του, μετέβη ὅπως καλέσῃ τὰς δύο γυναῖκας, αἰτινες μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο.

(ἀκολουθεῖ).

Ἐν Ἀμερικῇ δύναιται νὰ συμβῇ ὅ,τι ἐν Εὐρώπῃ θεωρεῖται οὐ μόνον ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ πάντως ἀνάξιον σκέψεως.

Ἐσχάτως αἱ ἐφημερίδες τῆς πρωτοτύπου ἐκείνης χώρας ὁμιλοῦσι περὶ ὑποψηφιότητος εἰς τὴν θέσιν προέδρου τῆς δημοκρατίας γυναικός, τῆς κυρίας Βικτωρίας Woodhall.

Ἀγγλική τις ἐφημερίς γράφει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἑξῆς.

« Ἡ πολιτικὴ εἰδησις, ἥτις ἀφίκετο ἐνταῦθα ἀπὸ τῶν ἐσχαιῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ περὶ ὑποψηφιότητος τῆς κ. Γούδχαλ, εἶναι ἐκ τῶν ὀσπουδαιοτάτων. Ἡ ἰδέα αὕτη, τοῦ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἠνωμένων Κρατῶν γυνὴ, ἐπῆλθεν εἰς τὰς κεφαλὰς κομματιάρχων τινῶν τοῦ Κογκρέσου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ρηθεῖσα κυρία διαμένει ἐν Ἀγγλίᾳ, πρεσβεῖα ἐξ ἐπτά εὐπατριδῶν Ἀμερικανῶν ἀφίκετο εἰς Λονδίνον, ὅπως ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν της εἰς τὴν ὑπόψηφιότητα. Ἡ μίσεος Γούδχαλ βεβαίως θὰ δεχθῇ τὴν τιμὴν, ἥς ἐκρίθη ἀξία».

Τίς δὲ ἐστὶν ἡ κυρία αὕτη; Εἶναι ἡ ἀρχηγὸς καὶ ἡ διευθύντρια τῆς καλουμένης γυναικείας κινήσεως (the women's movement). Εἶναι ἀπόστολος τῆς κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως, τῆς σκοπούσης οὐ μόνον τὴν χειραφέτησιν τοῦ γυναικείου φύλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῆς κοινωνίας δι' αὐτῆς ταύτης τῆς χειραφέτου γυναικός.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Βικτωρία Woodhall ζητεῖ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν

μητέρων. Είς τὴν παραμέλησιν τῆς ἀνατροφῆς, εἰς τὴν ἀμάθειαν τῶν μητέρων, εἰς τὰ κακὰ παραδείγματα τῶν γονέων, ἀποδίδει ἡ κ. Woodhall τὰ αἷτια τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς σημερινῆς ἐκπτώσεως τῶν ἡθῶν. Ζητεῖ λοιπὸν νὰ ἀναλάβῃ διὰ χειρὸς στιβαρᾶς τὴν ἠθικὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκογενείας, καὶ δι' αὐτῆς τὴν τῆς κοινωνίας ἐν γένει.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς New-York Herald, γράφουσα περὶ τῆς διακεκριμένης ταύτης γυναικὸς, ἔλεγεν ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ «διασημότερα γυνὴ τοῦ αἰῶνος» καὶ ὅτι «ἡ γυναικεία κίνησις εὔρε τὴν ἐαυτῆς Ἰωάνναν δ' Ἀρκ». Ἐν Ἀμερικῇ τὴν καλοῦσι ἀμεγάλῃν ῥήτορα. Ὅπου δὴποτε δ' αὕτη θελήσῃ νὰ ἀγορεύῃ, πλῆθος λαοῦ συνοστίζεται ὅπως ἀκροασθῆ.

Ἡ κ. Woodhall εὑρίσκεται νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὸ ἀριστοκρατικώτερον κέντρον τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου, τὸ καλούμενον South Kensington. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας δημοσιεύουσιν ὁμιλίαν τινὰς τῆς κυρίας ταύτης. Μίαν ἐν S. James Hall, καθ' ἣν ἐνώπιον 10,000 ἀριστοκρατῶν καὶ βιομηχάνων ἐλάλησε περὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν ἠνωμένων πολιτειῶν. Ἄλλην ἐν Μέκλιξ, καθ' ἣν ἐλόλησε περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ βίου καὶ ἰδίως τοῦ τῶν μητέρων. Ἐτέρην ἐν Λίβερπουλ, καθ' ἣν ἔλαβεν ὡς θέμα τὴν ἰδέαν «Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ» κτλ.

Αἱ ἀγορεύσεις τῆς ἐν γένει περιβάλλονται μυστικισμὸν τινὰ καὶ ἔχουσιν ὑφὴν βιβλικὴν ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἰδεῶν.

Αἱ κυριώτεραι ὁμῶς ἀγορεύσεις αὐτῆς περιστρέφονται εἰς τὰ δικαιώματα τῶν

γυναικῶν καὶ τὴν ἀνακήρυσιν τῆς ἰσότητος ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ὠραιότερου ἡμίσεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν φύλλων λεγόμενα, αἱ ὁμιλίαι τῆς κυρίας Woodhall ἐπεδοκιμάσθησαν βίρ' ἀπάντων. Ἐπέτυχε δὲ ὅπου καὶ αἱ ὠμίλησεν. Ἡ Ἀγγλία ἐν τῷ προτώπῳ τῆς κ. Γούδχαλ, ἐχαιρέτησε μίαν τῶν σπουδαιότερων μεγαλοφυῶν καὶ εὐγλωττοτέρων ρητορικῶν ἱκανοτήτων τοῦ αἰῶνος μας.

ΘΗΡΑ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκουσι κτλᾶς τίς ὁ διάσημος περιηγητὴς Δίβινγκστον.

Ἴδού τί ὁ ρηθεὶς περιηγητὴς διηγείται περὶ θήρας θήλειᾶς τινος ἐλέφαντος.

«Εὐρισκόμεθα ἐν τινι μαγευτικῇ πεδιάδι (ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ) καταφύτω ὑπὸ δένδρων καὶ διασπασμένη ὑπὸ πολυαριθμῶν ρυακίων. Εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἐγὼ τῆς λοιπῆς συνοδίας καὶ εἶχον μεταβῆ πρὸς ἐξερεύνησιν βράχων τινῶν, ὅτε εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς κοιλάδος, ἦτοι εἰς δύο μιλίων ἀπόστασιν, βλέπω ἐλέφαντα θῆλυν μετὰ τοῦ τέκνου του. Ἡ μήτηρ ἵστατο ὀρθῶς, ἐνῶ τὸ τέκνον ἐκυλίετο χαρμωσύνως ἐν τῷ βορβόρῳ. Τῇ βοήθειᾳ τοῦ τηλεσκοπίου μου διέκρινα μέλη τινὰ τῆς συνοδίας μας, ἅπερ ἐπλησίαζον τοὺς δύο ἐλέφαντας. Ὁ Σεκουέμπου, ἀρχηγὸς τῆς συνοδίας, ἦλθε πρὸς με, ὅπως μοὶ ἀναγγέλῃ ὅτι οἱ ὑπ' αὐτὸν ἀπῆλθον, ὅπως μοὶ ἀποδείξωσι πόσον ἀξίζουσιν. Ἀνῆλθον τότε ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅπως θεάσωμαι κάλλιον τῆς θήρας τῶν ἐλεφάντων. Ἡ μήτηρ δὲν ἐνόησε τὴν προσέγγισιν τῶν κυνηγῶν καὶ ἀμέριμος ἐγκατέλιπε τοὺς μαστοῦς τῆς εἰς τὸ τέκνον τῆς, ὅπερ θὰ ἦτο διετής. Μετὰ τοῦτο μετέβησαν ἀμφοτέρω τὰ ζῶα ρεῖς τινὰ λάκκον πλήρη βορβόρου, ἐν ᾧ

ἐξηπλώθησαν. Τὸ τέκνον ἐπῆδα, ἐπάλλετο τὰ ὦτα καὶ ἐπαίξε τὴν προβοσκίδα του καθὰ περὶ οἱ ἐλέφαντες ἐθίζουσιν· ἡ μήτηρ ἀφ' ἐτέρου ἔσσειε τὴν οὐρὰν καὶ ἐπάλλετο τὰ ὦτα πρὸς ἐνδειξιν χα. αἰ.

Αἴφνης ἠκούσθη συριγμὸς ἐκ μέρους τῶν κυνηγῶν, ὅπως προκλήθῃ οὕτως ἡ προσοχὴ τῶν δύο ἐλεφάντων. Τοὺς συριγμοὺς διεδέχθη ἄσμα, ὅπερ μεταφραζόμενον ἔχει ᾠδέ πως.

Ὡ ἀρχηγέ, ἐσπούσαμεν
Οἱ πάντες κατὰ σοῦ,
Ὅπως σὲ ἀποκτείνωμεν.
Καὶ νῦν ἐκ περισσοῦ,
Σοὶ λέγομεν μὴ χίνεις
Καιρὸν· θὰ ἀπαθάνης.

Οἱ δύο ἐλέφαντες ἐγίνωσαν τὰ ὦτα, ἠεροσθήσαν καλῶς, εἶτα ἐξῆλθον τοῦ λάκκου, ἐν ᾧ σιγῆν οἱ κυνηγοὶ ἐφώρων κατ' αὐτῶν. Τὸ μικρόν ἐφυγε δραμαίως βτῖνον κατ' εὐθείαν· ἄλλ' ἰδὼν τοὺς κυνηγοὺς, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν μητέρα του, ἣτις ἐτίθη μετὰ τὸν οὐτὸν καὶ τοῦ κινδύνου, ἐκτείνασα τὴν προβοσκίδα τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ, ὅπως τὸ προσπίσῃ. Καθ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο ἀμφοτέρω, ἡ μήτηρ ἔστρεψε συνεχῶς πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως πορατηρήσῃ τὸν ἐχθρὸν, ὅστις ἐξηκολούθει τοὺς συριγμοὺς καὶ τὸ ἄσμα του. Εἶτα ἐπλησίαζε πάλιν τὸ τέκνον τῆς, σπεύδουσα πρὸς τοῦτο, καὶ ἐβαδίζε παραπλευρῶς αὐτοῦ.

Οἱ κυνηγοὶ ἀπέχον αὐτῶν περὶ τὰ 100 βήματα, ὅτε μήτηρ καὶ τέκνον εὐρέθησαν ἡγακισμένοι νὰ διέλθωσι ποτάμιόν τι. Τοῦτο συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ προφθάσωσιν εἰς κυνηγοὶ τὰ ζῶα εἰς 20 βημάτων ἀπόστασιν καὶ νὰ τοξεύσωσι δεινῶς τὴν μητέρα.

Αὕτη, πορφυρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεεν ἐκ τῶν πληγῶν τῆς, ἔδραμε νὰ φύγῃ, χωρὶς κατὰ τὸ φαινόμενον, νὰ φροντίζῃ πλέον περὶ τοῦ τέκνου τῆς. Διέταξα τὸν Σεκουέμπου νὰ παραγγέλῃ τοῖς κυνηγοῖς νὰ μὴ φονεύσωσι τὸν μι-

κρὸν ἐλέφαντα, ὅστις ἐφυγεν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο. Ἄλλοι ἐλέφαντες, εἴτε μικροὶ, εἴτε μεγάλοι, δὲν δύνανται νὰ τρέχωσι ταχέως· ζωρὸν τι βιάσμινα εἶναι τὸ ταχύτερον αὐτῶν. Δὲν εἶχε προφθάσει ὁ Σεκουέμπου νὰ μεταδώσῃ τὴν διαταγὴν, ὅτι ὁ μικρὸς ἐλέφανς ἐρρίφθη εἰς τὸ παραποτάμιον ὅπως σωθῆ, καὶ ἐκεῖ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν κυνηγῶν. Ἡ μήτηρ ῥῆξαιτα κρυγὴν φοβεράν, ἐρρίφθη κατὰ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες ἀπεχώρησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Αὕτη ἐπλησίασεν ἕνα ἐκ τῆς συνοδίας, ὅστις εἶχε πολύχρουν χιτῶνα (τὰ ζωρὰ χρώματα εἶναι τὰ μάλλον προκαλοῦντα τὸν κίνδυνον ἐν τοιαύταις περιστάσεσι). Ἄλλ' οἱ κυνηγοὶ ἐτόξευσαν αὐτὴν ἔτι, καὶ πολλὰ βέλη ἐνέπηξαν ἐν τῷ σώματί τῆς.

Αὕτη ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς κυνηγοὺς, (εἶχεν ἀπολέσει ἱκανὸν αἷμα) καὶ ἀτενίσασα αὐτοὺς, ἐποίησε στραφὴν περὶ ἐκείνην καὶ γονυπετήσασα ἐξέψιξε!

Δὲν εἶχα παρακολουθήσει τὰς λεπτομερείας πάσας τοῦ κυνηγίου. Ἐλυπούμην διὰς βλέπων φονεούμενα τὰ ζῶα ταῦτα, ἅπερ ἠδύνατο πολλὰ νὰ προσηγγίσωσιν ὑπηρεσίᾳ τοῖς ἐν Ἀφρικῇ. Ἡ λύπη μου δὲ δὲν ἐμετρίαζετο ποσῶς ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι θὰ γίνω κύριος τῶν ἐλεφαντοδόντων αὐτῶν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Δαμασθῆς θηρίων ἀπατεῶν.—Ἐν Φιλαδελφίᾳ ὁ μαῦρος δαματτῆς τῶν θηρίων Δελμόνικος δὲν ἠδυνήθη νὰ ὠρελθῆ ἐκ τοῦ ἔργου του. Οἱ Φιλαδελφοὶ δὲν εὐχάριζον εἰς τὰς παραστάσεις του, τὰ δὲ ἔσοδά του προανήγγειλαν ὅτι ταχέως θὰ ἠναγκάζετο νὰ πωλήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ θηρία του, ὅπως ἀέλθῃ ἐκεῖθεν.

Τότε ὁ Δελμόνικος ἐσκέφθη τὸ ἐξῆς. Δημοσιεύει ἀγγελίαν, δι' ἣν εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ παρέδιδεν

ἑαυτὸν εἰς τὰ θηρία, ὅπως πράγματι τὸν καταβροχθίσωσι.

Τὴν ἐσπέραν 6,000 εἰσητήρια ἐπωλήθησαν καὶ πλέον τῶν 45,000 φράγκων εἰσπραχθήσαν.

Λίρεται ἡ αὐλαία καὶ συγχρόνως κραυγὴν τρόμου ἐκπέμπουσι πάντες οἱ θεαταί. Ὁ δαμαστής εἶχεν εἰσελθεῖ ἐντὸς τοῦ μεγάλου τῶν θηρίων κλωβοῦ. Τὰ θηρία ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ λυσσαλέα καὶ κατέσχιζον τὰς σάρκας του καὶ ἔτρωγον τὰ τεμάχια αὐτῶν, μετ' οὐ πολὺ δὲ οὐδὲ ἴχνος αὐτοῦ ἐναπέμεινε!

Τὰ παιδιά ἔκλαιον, αἱ γυναῖκες ἐλειποθύμησαν, οἱ ἄνδρες διετέλουν ὑπὸ φοβερὰν συγκίνησιν, ὅτε αἰφνης ὁ Δελμόνικος ἐμφανίζεται εἰς τὴν σκηνὴν, γελῶν ἀπλῆτως.

Ὁ μαῖρος, δὴ τὰ θηρία κατεβρόχθισαν, ἦτο πλαστός· ἀνδρικόκελλον πλήρες κρεάτων καὶ ἀλλάντων!

Πάντες ἀπῆλθον γελῶντες, καὶ ὁ Δελμόνικος ἱκανῶς ἀμειφθεὶς διὰ τὸ στρατήγημά του.

Ἀπάντησις εὐφύης.— Ὁ Στέρνε, συγγραφεὺς διάσημος, ἐπέπληττε συνεχῶς καὶ ἐξέβριζε τὴν σύζυγόν του. Μετὰ τῶν ἡμερῶν συνεγευμάτιζεν ὀρηθεὶς μετὰ τοῦ συγγραφέως Garrick. Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων συνέπεσεν ὁ λόγος καὶ περὶ τῶν χρῶν τοῦ συζύγου. Ὁ Στέρνε μετὰ πολλὰς καὶ ποικίλας θεωρίας, εἶπεν ὅτι

— Ἄνθρωπος οὗτος κακομεταχειρίζεται τὴν ἰδίαν σύζυγον δὲν εἶναι ἄνθρωπος, καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον, ἂν εἶχεν ἐξουσίαν, θὰ ἔκαμε μετὰ τῆς οἰκίας του ὄλην.

— Φαίνεται ὅτι τὴν ἰδικήν σας οἰκίαν ἔχετε ἠσφαλισμένην, ἀντεῖπεν ὁ Garrick εὐφύως.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν καπνίζόντων.— Πρό τινας ἐτελεύτησεν ἐν Ἀμστελοδάμῳ πρωτότυπος ἄνθρωπος, ὁ Βάν-Κλάες. Οὗτος ἦ ὁ διασημώτατος τῶν καπνιστῶν καὶ ζυθοποιῶν. Ἐκλήθη δὲ

Βασιλεὺς τῶν καπνίζόντων. Ἦτο πάμπλουτος καὶ κύριος μεγαλοπρεποῦς μεγάρου παρὰ τὴν Ροτερδάμην, ὅπερ ἀπετέλει πλούσιον μουσεῖον, ἐν ᾧ ἐνυπῆρχον τοποθετημέναι ἐν πλήρει τάξει, ἦτοι κατὰ χώραν καὶ χρονολογίαν διάφοροι πίπαι καὶ καπνοὶ τῆς ὑψηλοῦ ἀπάσης. Ἐξώδευσε δὲ ὁ Βάν-Κλάες, ποσὰ ἀμύθητα, ὅπως σχηματίσῃ τὴν περιέργων ἐκείνην συλλογὴν.

Ὀλίγας πρὸ τοῦ θανάτου του ἡμέρας ἐκάλεσε συμβολαιογράφον καὶ ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὴν ἐξῆς διαθήκην.

«Θέλω ἵνα πάντες οἱ καπνίζοντες τῆς χώρας κληθῶσιν εἰς τὴν ἐκφορὰν μου. Ἐκαστος αὐτῶν θέλει λάβῃ 10 λίτρας καπνοῦ καὶ δύο ὀλλανδικὰς πίππας τοῦ τελευταίου συρμοῦ, ἐφ' ὧν θέλει γλυφεῖ τὸ ὄνομά μου καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου.

«Πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι μου ὡς καὶ οἱ κεκλημένοι, θέλουσι συνοδεύσει τὸν νεκρόν μου μέχρι τοῦ τάφου, καπνίζοντες διηνεκῶς καθ' ὁδόν. Μετὰ δὲ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἕκαστος θέλει ρίψῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου μου στέκτην ἐκ τοῦ σιγάρου του.

«Οἱ πένητες, εἴτινες ἤθελον παρακολουθήσει τὴν κηδείαν μου θέλουσι λαμβάνει διὰ βίου ἅπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου μου, δῶρον ἐκ 10 λιτρῶν καπνοῦ καὶ ἐνὸς βασιλίου ζύθου.

«Τὸ σῶμά μου θέλω νὰ ἐγκλεισθῇ ἐντὸς φερέτρου ἐνδεδυμένου ὑπὸ ἐφκπλώματος ἐκ σιγάρων τῆς Ἀβάνας. Ἐντὸς δ' αὐτοῦ θέλει τεθῆ 1 λίτρα ὀλλανδικοῦ καπνοῦ καὶ 1 λίτρα Γαλλικοῦ ἐκ τοῦ λεγομένου Corporal. Δεξιόθεν τοῦ σώματός μου θέλει τεθῆ ἡ προσφιλεῖς πίππα μου καὶ ἐκυτίον ξυλοπυριδίων.»

Τοιαύτη ἦν ἡ διαθήκη τοῦ Βάν-Κλάες, ὅστις ἔπινε καθ' ἑκάστην 15 λίτρας ζύθου καὶ ἐκάπνιζεν 150 δράμια καπνοῦ.

Νεαὶ πόλαι ἐν Σιάμ.— Ἐκάστην φορὰν

καθ' ἣν νέη πόλις ἀνοίγεται εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ἐν Σιάμ, ἡ ἐπισκευάζεται παλαιὰ τις ἐξ αὐτῶν, δεῖον νὰ θυσιάζωνται τρεῖς ἄνθρωποι. Πρὸς τοῦτο τοποθετεῖται ἀξιωματικὸς εἰς τὸ μέρος ἐν ᾧ θ' ἀνοίγῃ ἡ θύρα, καὶ, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τοὺς διαβάτας, καλεῖ ἕκαστον δι' ἐλὸς οἰουδήποτε ὀνόματος. Τρεῖς ἐκ τῶν διαβατῶν, οἵτινες εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν προφερομένων ὀνομάτων ἤθελον στραφῆ, νομίζοντες ὅτι καλοῦνται, συλλαμβάνονται αὐθαρῆ ὑπὸ καιροφυλακτούντων στρατιωτῶν καὶ ὁ θάνατος αὐτῶν εἶναι ἀνευκτος. Οὐδεὶς λόγος, ὑπόσχεσις, ἢ πληρωμὴ δύναται νὰ τυῖ, σώσῃ.

Ἐνδοθεν τοῦ φρουρίου ἀνοίγεται μνημα, ἐφ'

οὗ ἀνεγείρεται ἱερίον. Τὴν ἡμέραν τῆς καταδίκης στέλλεται πλούσιον γεῦμα τοῖς θύμασι, καὶ εἶτα ὀδηγοῦνται ταῦτα μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὸ μνημα. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ αὐλὴ πᾶσι μεταβαίνει ὅπως τὰ χαιρετήσῃ. Ὁ Βασιλεὺς συνιστᾷ αὐτοῖς νὰ φυλάσσωσι καλῶς τὴν ἐμπιστευμένην αὐτοῖς Πύλιν καὶ νὰ μὴ παραλείπωσι ν' ἀναγγέλωσιν ἐκάστοτε ἐν κειρῷ πολέμου τὴν προσέγγισιν τοῦ ἐχθροῦ. Τότε κόπτονται σχοινία τινὰ κρατοῦντα τὸ ἱερίον καὶ τὰ τρία θύματα πίπτουσιν ἐν τῷ τάφῳ φρανεύμενα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σιάμ πιστεύουσιν ὅτι τὰ τρία ταῦτα θύματα μεταβάλλονται εἰς τὰ πνεύματα, τὰ παρ' αὐτῶν καλούμενα Φί.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΘΩΣ

ὦ! προτιμῶ ἀγρότιδα νὰ νυμφευθῶ παρθένον
Καὶ οὐχὶ κάλλος αὐθαδες κ' ἐφ' μυθιωμένον.
Θέλω παρθένον φέρουσαν τὴν λάγνην ἐπ' ὤμων,
Καὶ ὄχι κόρην τοῦ συρμοῦ, νεάνιδα τῶν δρόμων.
Τὴν θέλω γενναιοφρονα, μὲ σφριγανὸν τὸ στήθος,
Μὲ Ἀμαζῶνος ζωηρὸν καὶ θαρραλέον ἦθος.
Τὴν θέλω μὲ βραχίονας λευκοὺς καὶ ρωμαλέους,
Ὡκύποδα, ἀγέρωχον καὶ μ' ὀφθαλμοὺς ὠραίους.
Τὴν θέλω νὰ ἀνέρχεται τὰ ὄρη μετὰ τάχους,
Καὶ νὰ πηδᾷ ὡς ἡ δορκὰς τοὺς ἀπορρώγας βράχους.
Ποθῶ νὰ τὴν ὀσφραίνωμαι κί' ὀσμὴν ν' ἀκούω θύμου,
Αὐτὴ νὰ ἦναι ἡ πνοή, αὐτὴ καὶ ἡ ζωὴ μου.
Καὶ θέλω κόμην ἀφευδῆ νὰ φέρ' ἡ κεφαλὴ τῆς,
Νὰ ἦναι βαθυπλόκαμος, ἀλλὰ... καὶ ἰδικὴ τῆς.
Νὰ ἔχη πάχος ἴδιον καὶ ὄχι ἐκ προσθήκης,
Νὰ ἔχη φῶς λυκόφωτος καὶ ὄχι ἀμφιλύκης.
Τοιαύτην κόρην τοῦ ἀγροῦ ποθῶ νὰ ἀποκτήσω,
Καὶ μετ' αὐτῆς εὐδαιμονῶν νὰ ζήσω, πλὴν νὰ ζήσω!

Ναί! ἀγαπῶ τὰ θέλγητρα τοῦ κάλλους τοῦ ἀγρίου.
 Εἶν' τὸ ἡλιοτρόπιον ἀνώτερον τοῦ ἴου.
 Καὶ εἶν' ἡ αὔρα τοῦ βουνοῦ πολὺ δροσερωτέρα
 Ἀπὸ ἀέρα πόλεως. Ὡς εἶναι δ' ἡ ἡμέρα
 Ὠραιότερα τῆς νυκτός, κί' ὁ Φοῖβος τῆς Σελήνης,
 Οὕτω κ' ἡ κόρη τοῦ βουνοῦ πάσης ἐτέρας Φρύνης.

Κατὰ Αὐγουστον 1874.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ Δ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Πίλος—Σπίλος.

Λύσις τοῦ προβλήματος.

Ὁ ἔχων τὰ 50 μῆλα ἐπώλησε πρὸς
 1 γρ. ἀνά 7 μῆλα· καὶ ἔδωκε πρῶτον
 μῆλα 49 γρ. 7
 ὅμ. 1 πρὸς 3 γρ. » 3

γρ. 10

Ὁ ἔχων τὰ 30 μῆλα· πρὸς 7 εἰς τὸ
 γρόσι ἐπώλησεν 28 μῆλα. γρ. 4
 τὰ λοιπὰ πρὸς 3 γρ. ἕκαστον. » 6

γρ. 10

Ὁ ἔχων τὰ 10 μῆλα· πρὸς 7
 εἰς 1 γρόσι, τὰ 7 1
 τὰ λοιπὰ πρὸς 3 γρ. 9

γρ. 10

Λύσις τοῦ Γρίφου

Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.

Τὰς λύσεις ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω ἐ-
 πεμψε πρῶτος ὁ ἐκ Τάντας κ. Δ. Παπ-
 πασταμάτης, ᾧ ἐστάλη τὸ δῶρον. Εἶτα
 δὲ ὁ ἐνταῦθα κ. Ιερῷ. Κονιδάρης.

Τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος καὶ γρί-
 φου ὁ κ. Δ. Πλέσσας.

Τὴν λύσιν μόνου τοῦ προβλήματος ὁ
 ἐν Τάντα κ. Ἄντ. Μαλαγαρδῆς, ὁ ἐν

Πόρτ-Σαίτ κ. Δημ. Πέππας καὶ ὁ ἐν-
 ταῦθα κ. Βερ. Τ. Χαριτάτος.

Τὴν λύσιν μόνου τοῦ γρίφου οἱ ἐν-
 ταῦθα κκ. Ν. Κονδύλης καὶ Διον. Χωρα-
 φᾶς, πιλοποῖός.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'.

Τὸ πρῶτον εἰ αἰ μέγα τι,

Τὸ ἄλλο φοιχόν.

Τὸ ὅλον εἶν' ἐπίθετον

Δυσάρεστον, κακόν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Δ'.

Δύο σύντροφοι εἶχον ἐντὸς ἀσχοῦ 10
 ὀκάδας ἐλαίου καὶ μετέβαινον εἰς τι χω-
 ρίον. Καθ' ὁδὸν ἤλθον εἰς ἔριδας καὶ ἀ-
 πεφέρισαν νὰ διανεῖμωσι τὸ ἐλαιον καὶ ν
 ἀποχωρισθῶσιν. Ἀλλὰ μεθ' ἑαυτῶν δὲν
 ἔφερον ἢ δύο μόνον μέτρα· ἐν χωροῦν 7
 ὀκάδας, καὶ ἕτερον χωροῦν 3 ὀκάδας.

Πῶς θὰ διανεῖμωσι τὸ ἐλαιον, ὥστε
 νὰ λάβῃ ἕκαστος 5 ὀκάδας χωρὶς νὰ
 μεταχειρισθῶσιν ἄλλα μέτρα ἢ τὰ τῶν
 3 καὶ 7 ὀκάδων;

ΓΡΙΦΟΣ. Δ'.

ὁ ③ τῆς ἐστίν

κτον

Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ αἰνίγματος, προ-
 βλήματος καὶ γρίφου δωρηθήσεται τὸ
 μυθιστόρημα «Θηρεσία Δουνοαγέ».